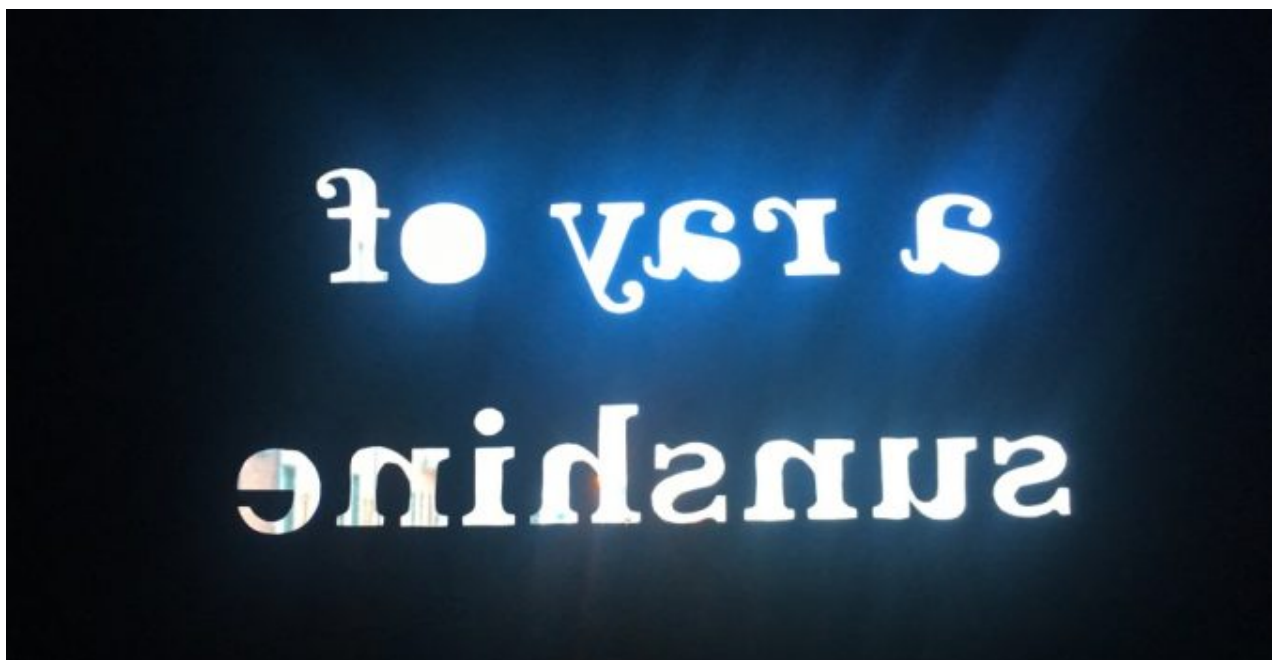

Malmö konsthögskolas årsutställning 2019

konsten.net/malmo-konsthogskolas-arsutställning-2019

Carolina Söderholm

I de gamla båghallarna i Malmö klättrar Viktor Strands träskulptur högt upp mot det välvda taket, medan Ruben Risholms sotbrända "Träbarnet" tyst kurar i ateljén. Det är premiär för konsthögskolans årsutställning i den långsträckta byggnaden, där merparten av skolans elever och verkstäder huserar sedan i höstas. Atmosfären här skiljer sig drastiskt från de tidigare fem våningsplanen i sekelskiftets Mellersta Förstadsskolan, som nu åter ska bli grundskola. Båghallarna, där stadens bussar länge servades, rymmer visserligen också sitt förflutna, men av det syns inte många spår i de ljusa, nyrenoverade lokalerna. Snarare påminner de om galleriets vita kub, där väggarna likt oskrivna blad väntar på att fyllas med innehåll.

Elisabeth Östin

Och nog tas de generöst i anspråk, när nära åttio studenter ställer ut. Jag är lättad över att se att den propra kontorskaraktär som vissa av ateljéerna dras med, inte resulterat i en lika tillrättalagd konst. Tvärtom ägnar sig påfallande många åt hantverksmässiga tekniker och storskaliga format. De skulpterar i trä, metall och keramik, arbetar i textil och smide. Det fotografi som visas är ofta analogt, och här finns gott om riktigt bra måleri och teckning.

På ett sätt är det logiskt. Som framtidens konstnärer visar studenterna vägen. Ett liknande sug efter det taktila och sinnliga börjar bli synlig också inom samtidskonsten i stort. I en tid präglad av rörlighet, osäkerhet och digitala medieflöden märks ett växande behov av att förankra idéer och uttryck i en handfast materialitet.

Här fascinerar Elisabeth Östin med mjukt svepande penseldrag och mättade toner, medan Helen Haskakis manar fram en disig grönska med drömskt tropiska drag. Svårare att definiera är Stephan Møllers objekt. De ter sig som lockande fossiler eller fynd från en svunnen undervattensvärld. Men samtliga former tar fäste i människans märkliga och sårbara konstruktion. Känsligt skulpterade intar de rummet, likt en kroppens gåtfulla ruiner.

Det finns något löftesrikt i hur ledigt många studenter växlar mellan teknik och material. Andreas Amble, blandar flödande akvarellmåleri med hamrad koppar och omsorgsfullt slipad ek. Hans bilder och objekt på en gång bottenar i och underminerar olika kulturarv, som det förra sekelskiftets nationalromantik och den skandinaviska designens blont naturnära modernism. Tjelle Esrom Raunkjær däremot prövar olika sätt att manifesteras motstånd mot ett hårdnande samhällsklimat. Med förlaga från nyhetsrapporteringen, förhåller sig hans linoleumsnitt av brinnande eldar i välta sopcontainrar till gatuvoltens grafiskt slagkraftiga affischkonst. På lagerhyllor i metall väntar roströda grenar med vassa törnen i blänkande keramik, medan rosens och anarkismens röda ton färgat textilinstallationen ett stycke bort. Hans bidrag är ett av få som har en tydligt politisk ton.

Men det finns andra sätt att kritiskt bearbeta historien och samtiden. Therese Bülow smider vassa spjut till sin rituella arena, för att i en performance låta den blodtörstiga kampen utebli till förmån för samtalet. På andra våning välkomnar Aya Maria Urhammer publiken att slå sig ner vid hennes mottagning för att registrera små och stora gärningar av omsorg. Hon vill ge uppmärksamhet och värde åt det omfattande arbete av omvårdnad och kärlek som i det tysta utförs varje dag, inte sällan främst av kvinnor.

Helt underbart i sin absurditet är Karin Lindstén videoverk som bland annat tar spjärn mot kvinnorollens vånda. I "We meet at full moon and fight" möts författarna Anne Sexton och Victoria Benedictsson för en brottningsmatch i fullmånens sken, medan

Therese Bülow Jørgensen och Fredrik Viium

Aya Maria Urhammer

utdrag ur deras texter vittnar om känslan av att vara missförstådd.

Länge blir jag stående inför koreanska utbytesstudenten Yojinn Lees videoverk och teckningssvit, "High drawings". Det enda som syns är hennes uppsträckta arm när hon gång på gång hoppar för att nå upp till papperet och teckna ytterligare en linje. 108 hopp blir det, så många gånger som buddhisten innerligt bugar i sin bön om att något ska gå väl. Det är sina osäkra utsikter som konstnär hon försöker besvärja, när hon önskar sig förmågan att göra "high art". Det enda ljus som släpps in i hennes mörkklagda ateljé silas genom orden "a ray of sunshine", i en stark gestaltning av hennes tvivel och vilshenhet (*översta bilden*). Som installation är den vacker och effektfull, men jag hoppas att den framtid som väntar är betydligt ljusare än så. Den spretiga mångfald som årsutställningen rymmer, bådär åtminstone gott för vad som komma skall.

Karin Lindstén

Carolina Söderholm

Foto: Carolina Söderholm. Malmö konsthögskola, Föraregatan 4, Malmö. Utställningen pågår 17 - 26 maj 2019